

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) SA we W.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę 8 597,00 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 8.508,46 zł (osiem tysięcy pięćset osiem złotych 46/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- **od kwoty 8.258,46 zł od dnia 7 sierpnia 2014r.,**
- **od kwoty 250,- zł od dnia 31 grudnia 2015r.,**

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.847,- zł (trzy tysiące osiemset czterdzieści siedem złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwoty 285,89 zł (dwieście osiemdziesiąt pięć złotych 89/100) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 8.596,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8.289,25 zł od dnia 7 sierpnia 2014r. od kwoty 307,50 zł od dnia 30 grudnia 2015r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że należący do K. B. pojazd marki B. numer rejestracyjny (...) uległ uszkodzeniu w wypadku, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym ustalił koszty naprawy pojazdu i zapłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 5.647,99 zł. W oparciu o sporządzoną opinię, powód ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien wynosić 13.937,24 zł, a dochodzona kwota stanowi różnicę między odszkodowaniem wypłaconym a należnym. Dochodzoną wierzytelność powód nabył w wyniku szeregu przelewów wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że ustalone w postępowaniu likwidacyjnym koszty naprawy uszkodzonego pojazdu zostały ustalone prawidłowo, były ekonomicznie uzasadnione i zapewniały przewrót uszkodzonemu pojazdowi walorów technicznych – eksploatacyjnych i estetycznych.

Sąd ustalił.

W dniu 2 lipca 2014r., w wyniku kolizji doszło do uszkodzenia należącego do K. B. pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...). Poszkodowany zgłosił tak powstałą szkodę pozwanemu w dniu 2 lipca 2014r. Pozwany udzielił sprawcy szkody ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów.

Bezsporne.

Zakres uszkodzeń pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...) obejmował: ochronę silnika, rurę poprzeczną, podnózek, osłonę, głowicę i tłumik.

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 27 – 30.

Pozwany ustalił koszty naprawy pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...), przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oraz części zamiennych innych producentów oraz wskaźnik urealnienia wartości w wysokości 60% na łączną kwotę 5.647,99 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 4.326,86 zł,
- robocizna (blacharz): 265,- zł (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 60,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 4,4 rbg),

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 103 – 105.

W sporządzonej przez powoda kalkulacji, koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu określono na kwotę 13.937,24 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 10.911,09 zł netto, normalia 213,94 zł.
- robocizna (blacharz): 420 zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 90,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5,6 rbg).

Dowód: kosztorys (...) – k. 27 – 30.

Koszty sporządzenia kalkulacji wynoszący 307,50 zł został poniesiony przez powoda.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 31.

Pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 5.647,99 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: pismo z dn. 7.08.2014r. – k. 20, reklamacja z dn. 30.11.2015r. – k. 21 – 24, pismo z dn. 23.12.2015r. – k. 25 – 26.

Powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu.

Dowód: umowa przeniesienia wierzytelności z dn. 13.10.2015r. – k. 14 – 15, umowa przeniesienia wierzytelności (...) – k. 16 – 17, umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 18 – 19.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...), wynosiły:

a) przy zastosowaniu oryginalnych części producenta pojazdu oznaczone symbolem O –14.243,38 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 10.892,98 zł, w tym normalia 213,57 zł
- robocizna (blacharz): 572,92 (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 125,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 4,6 rbg),

- koszty dodatkowe (zabezpieczenie i konserwacja): 115,- zł.

b) przy zastosowaniu części pochodzących z linii produkcyjnej producenta pojazdu oznaczone symbolem Q – 14.197,37 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 10.854,66 zł, w tym normalia 212,84 zł,
- robocizna (blacharz): 572,92 (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 125,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 4,6 rbg),
- koszty dodatkowe (zabezpieczenie i konserwacja): 115,- zł.

W zakresie części zamiennych zasadnym było zastosowanie części o symbolu O, gdyż tylko to co zapewnia właściwą naprawę pojazdu.

Dowód: opinia biegłego sądowego – k. 116 – 133.

Sąd zważył.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy. Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...). Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając koszty naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oznaczonych symbolem O oraz części stanowiących zamienniki wykonane na linii produkcyjnej producenta pojazdu oznaczone symbolem Q). Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wnioski obu stron przeprowadzanie dowodu z akt szkodowych w zakresie w jakim strony nie wskazały na konkretne, znajdujące się w tych aktach dokumenty. Powołanie jedynie okoliczności na jakie dowód z tych akt winien zostać przeprowadzony jest bowiem niewystarczające i skutkowałoby w istocie przeniesieniem na Sąd obowiązku doboru środków dowodowych, co jest niedopuszczalne w świetle zasady kontrydiktoryjności i równości stron procesu.

Przechodząc do oceny meritum sprawy, w pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem w trybie przepisu art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c. – na podstawie szeregu umów przelewu wierzytelności wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za skutki wypadku z dnia 2 lipca 2014r. obejmującego m.in. koszty naprawy pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...). Z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzutów – nie miało istotnego znaczenia dla wyniku sprawy.

Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana i wynikała z art. 822 § 4 k.c. Pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności sprawcy szkody oraz wypłacając odszkodowanie w łącznej wysokości 5.647,99 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 2 lipca 2014r.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, w tym bezsporną w istocie okoliczność zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę w pojeździe powoda marki B. numer rejestracyjny (...). Za bezsporne należało przyjąć, że pozwany udzielał sprawcy tego zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej skoro uznał on swoją odpowiedzialność co do zasady wypłacając część odszkodowania. Zakres uszkodzeń w/w pojazdu okazał się w istocie bezsporny, gdyż kosztorysy pozwanego i powoda przewidywały naprawę tych samych elementów pojazdu. Zakres ten potwierdziły również wnioski opinii biegłego.

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy i przepisie art. 415 k.c. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu o czym stanowi art. 35 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Skoro bezpośrednim skutkiem zdarzenia z dnia 2 lipca 2014r. było uszkodzenie pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...), to pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawy szkody, obciążał obowiązek jej naprawienia.

Sprawstwo i wina sprawcy szkody któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Również zakres uszkodzeń pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...) pozostawał w istocie niesporny. Spór koncentrował się jedynie na wysokości należnego powodowi w związku z powstałą szkodą odszkodowania. Powód stał na stanowisku, że roszczenie o naprawienie tego typu szkody pozostaje niezależne od tego, czy pojazd został faktycznie naprawiony ani czy poszkodowany w ogóle zamierza go naprawić. Jednocześnie poszkodowany miał prawo zastosować części zamienne producenta pojazdu oraz skorzystać z usług autoryzowanego serwisu, a odszkodowanie winno obejmować zwrot również takich kosztów. Kwestionował przy tym wysokość ustalonego i przyznanego przez pozwanego odszkodowania. Pozwany z kolei twierdził, że ustalona przez niego wysokość odszkodowania jest adekwatna do rozmiaru szkody, zaś koszty naprawy winny zostać zoptymalizowane przez zastosowanie odpowiednich zamienników oraz urealnienia wartości części zamiennych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedstawione przez powoda stanowisko co do braku zależności między prawem do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu a jego uprzednią naprawą (a nawet zamiarem naprawy), jest w pełni akceptowane przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Dotyczy to jednak sytuacji, w której uszkodzony pojazd nie został w ogóle naprawiony. Chodzi bowiem o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego IV CKN 387/01). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00; uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03). W wypadku bowiem uszkodzenia pojazdu w stopniu umożliwiającym przywrócenie go do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Górną granicę odszkodowania wyznaczają tu zatem rzeczywiście poniesione koszty naprawy o ile nie przekraczają średnich stawek rynkowych (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03; wyrok Sądu Najwyższego II CR 425/72; wyrok Sądu Najwyższego II CR 371/70; wyrok Sądu Najwyższego V

CKN 903/00). Naprawieniu podlega bowiem szkoda w swojej rzeczywistej postaci. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia z uwzględnieniem faktycznego zakresu i sposobu naprawy (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00, LEX Nr 54365).

Maksymalne, uzasadnione koszty naprawy obejmowały koszty robocizny mechanika i lakiernika w stawce 125,- zł za roboczogodzinę a także zakupu części zamiennych i elementów dodatkowych (normalia). Wartość naprawy wykonanej w powyższy sposób należało ustalić – w ślad za wnioskami opinii biegłego – na kwotę 14.243,38 zł brutto. W ocenie Sądu, miarodajnym dla tej oceny jest tu uwzględnienie naprawy przy użyciu również części oryginalnych opatrzonych logo producenta, gdyż jedynie w takim przypadku pojazd zostanie przywrócony do stanu sprzed powstania szkody – na co wskazał w opinii biegły.

W uwzględnionej przez Sąd opinii biegłego, koszty robocizny skalkulowano przyjmując stawkę za 1 roboczogodzinę w wysokości 125,- zł. Pozwany w swoim kosztorysie ustalił ją na kwotę 60,- zł, jednak nie wyjaśnił przyczyn przyjęcia na jej poziomie poza wskazanie, że odpowiada ona warunkom rynkowym. Trzeba mieć jednak na uwadze, że biegły ustalając stawkę robocizny na poziomie 125,- zł za 1 roboczogodzinę również kierował się sytuacją rynkową. Jednocześnie pozwany nie zakwestionował opinii biegłego w tym zakresie. Należało zatem uznać, że koszty robocizny wskazane w opinii biegłego odpowiadały rzeczywistym kosztom robocizny poniesionym przez powoda.

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody zgodnie z art. 824¹ § 1 k.c. W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03).

Co za tym idzie, należne powodowi odszkodowanie obejmujące uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. numer rejestracyjny (...) przy zastosowaniu części zamiennych oznaczonych symbolem O, gdyż tylko taka naprawa zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego od względem funkcjonalnym, bezpieczeństwa i estetycznym.

Należne powodowi odszkodowanie obejmowało zatem uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. zastosowaniu części zamiennych oznaczonych symbolem O nie większe niż ustalone przez powoda a także mieszczące się w granicach określonych opinią biegłego. Wskazać należy, że łączne koszty części zamiennych określone przez powoda wynosiły 10.911,09 zł netto a zatem więcej niż ustalone przez biegłego na kwotę 10.892,06 zł netto. Z kolei koszty robocizny powód ustalił na 90,- zł netto a zatem poniżej stawki określonej przez biegłego wynoszącej 125,- zł netto. W zakresie czasu niezbędnego do wykonania naprawy należało również uwzględnić stanowisko wskazane przez biegłego, który wskazał, że technologiczny czas naprawy wynosiłby 4,6 roboczogodziny, podczas gdy powód czas ten szacował na 5,6 roboczogodziny. Należało przy tym zastosować stawkę roboczogodziny wskazaną przez powoda, tj. 90,- zł. Skoro bowiem powód swoje roszczenie oparł na wyliczeniach prywatnej ekspertyzy to wyznacza ona wysokość żądania pozwu zarówno co do łącznych kosztów naprawy jak i ich poszczególnych składowych. Uzasadnione roszczenie powoda obejmowało zatem zwrot kosztów części zamiennych w wysokości 10.892,06 zł netto zgodnie z opinią biegłego, oraz koszty robocizny w wysokości 414,- zł netto (5,6 rbg x 90,- zł), co dawało łączną kwotę 11.306,06 zł netto, tj. 13.906,45 zł brutto. W kwocie odszkodowania nie mieszczą się wskazane przez biegłego koszty dodatkowe, gdyż takich powód się nie domagał.

Tak ustalone odszkodowanie podlegało pomniejszeniu o kwotę wypłaconego już przez pozwanego odszkodowania w wysokości 5.647,99 zł. Usprawiedliwionego roszczenia powoda z tytułu kosztów naprawy pojazdu wynosiło zatem 8.258,46 zł brutto.

Pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować powyższych zasad ustalania sposobu naprawienia szkody. W szczególności nie twierdził i nie dowodził, aby uszkodzony pojazd przed powstaniem szkody miał już zamontowane inne niż oryginalne części z grupy O.

W celu ustalenia rzeczywistej wysokości kosztów naprawy pojazdu, powód zlecił sporządzenie ekspertyzy. Jej wyniki pozostają zasadniczo zbieżne z wnioskami opinii biegłego złożonej w niniejszej sprawie, co przesądza o tym że była ona konieczna a jednocześnie przydatna dla dochodzenia roszczenia. Oznacza to, że koszty sporządzenia prywatnej ekspertyzy zleconej przez powoda, stanowią element należnego mu odszkodowania. Konieczność jej sporządzenia pozostaje w bezpośrednim związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Co za tym idzie, powodowi przysługiwało także roszczenie o zwrot tych kosztów wynoszących 250,- zł netto. Ponieważ powód jest w tym wypadku podatnikiem podatku od towarów i usług, mógł zapłacony od kosztów sporządzenia opinii podatek odliczyć od podatku należnego, a zatem przysługujące mu z tego tytułu odszkodowanie winno być wyrażone kwotą netto.

Łączna wysokość uzasadnionego roszczenia powoda wynosiła zatem 8.508,46 zł (8.258,46 zł + 250,- zł).

Od zasądzonych kwot przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę w dniu, tj. 2 lipca 2014r. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc w dniu 1 sierpnia 2014r., a zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 7 sierpnia 2014r. było uzasadnione jednak jedynie w zakresie kosztów naprawy pojazdu. Odsetki od kwoty 250,- zł przysługują powodowi od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu liczonego od wezwania pozwanego do ich zapłaty. Materiał dowodowy wskazuje, że wezwanie w tej sprawie, zawarte w reklamacji wystosowanej do pozwanego doręczono mu pocztą elektroniczną w trybie art. 61 § 2 k.c. w dniu 30 listopada 2015r. termin do zapłaty te kwoty przypadał zatem w dniu 30 grudnia 2015r., zaś odsetki od kwoty 250,- zł przysługują powodowi od dnia 31 grudnia 2015r. Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do części kosztów naprawy pojazdu, kosztów prywatnej ekspertyzy i żądania odsetkowego.

Stanowisko powoda co do uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu okazało się w części nieuprawnione. Koszty części zamiennych niezbędnych do naprawienia pojazdu zostały w oparciu o opinię biegłego ustalone przy uwzględnieniu oryginalnych części producenta pojazdu. Tymczasem koszty tych części określone w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda okazały się zawyżone w stosunku do wartości rynkowych określonych przez biegłego i w tym zakresie powodowi nie mogło przysługiwać odszkodowanie. Odszkodowanie obejmuje koszty naprawy pojazdu w wysokości adekwatnej do realiów rynkowych. Gdyby rzeczywiście poniesione na naprawę opadu koszty były wyższe niż ceny rynkowe, powód winien był okoliczność te udowodnić przedstawiając dowody co do ich rzeczywistej a nie szacunkowej wysokości czego nie uczynił. W zakresie zatem, w jakim deklarowane przez powoda koszty naprawy przenosiły ustalone w opinii biegłego koszty rynkowe, powództwo podlegało oddaleniu. Oddalić należało je również w zakresie kosztów robocizny w części w jakiej ustalony przez powoda czas naprawy przenosił czas określony przez biegłego. Z uwagi jednak na przyjęcie przez powoda niższe stawki robocizny niż to uczynił biegły, koszty robocizny uległy faktycznie jedynie nieznacznej modyfikacji.

Koszty sporządzenia prywatnej ekspertyzy stanowią element należnego powodowi odszkodowania, a zatem mają na celu rekompensatę szkody. Z uwagi na to, że powód mógł odliczyć zapłacony wraz z wynagrodzeniem za sporządzenie opinii podatek od towarów i usług od podatku do zapłaty którego sam jest zobowiązany jako podatnik, wysokość jego szkody wyznacza wartość netto kosztów sprowadzenia opinii. Nie mógł zatem żądać zwrotu tych kosztów w kwocie brutto, a tym samym roszczenie o zapłatę kwoty 57,50 zł stanowiącej podatek VAT było nieuzasadnione.

Powództwo podlegało oddaleniu także co do części żądania odsetkowego. Jak wskazano wyżej, powód mógł domagać się odsetek za opóźnienie od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu do spełnienia świadczenia zgodnie z art. 14 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Termin ten biegnie od dnia zgłoszenia pozwanemu szkody. 30 dniowy termin do naprawienia szkody liczony od dnia doręczenia pozwanemu reklamacji z żądaniem zapłaty kwoty 250,- zł przypadał w dnia 30 grudnia 2015r., a zatem powód nie mógł żądać odsetek już za ten dzień skoro w ostatnim dniu terminu pozwany nie pozostawał jeszcze w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Żądanie w tym zakresie było zatem nieuzasadnione i podlegało oddaleniu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód uległ jedynie w nieznacznej części swojego żądania (co do 1%) co uzasadniało uznanie go za wygrywającego spór w całości w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 6.376,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 559,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4.800,- zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, pokryte z zaliczki powoda w wysokości 1.000,- zł.

W zakresie kosztów procesu powodowi służył zwrot opłaty skarbowej uiszczonej od jednego pełnomocnictwa. Do celowych kosztów dochodzeni należność wchodzi bowiem koszty związane z występowaniem jednego pełnomocnika. Nie ma też uzasadnienia, by już na etapie wnoszenia pozwu powód w imieniu powoda działał pełnomocnik substytucyjny.

Sąd nie znalazł podstaw do przyznania powodowi kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Stopień skomplikowania sprawy, wartość przedmiotu sporu i nakład pracy pełnomocnika procesowego, który ograniczył się do sporządzenia pozwu nie uzasadniały bowiem zastosowania przepisu § 15 ust. 3 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Powód nie złożył też oświadczenia o którym mowa w § 16 tego rozporządzenia. Powyższe uzasadniało ustalenie kosztów zastępstwa procesowego powoda w oparciu o stawkę minimalną

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt III wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić [...], sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Łączne koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ustalone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 5 maja 2016r. wynosiły 1.285,89 zł i zostały pokryte z zaliczki powoda do kwoty 1.000,- zł, a w pozostałym zakresie tymczasowo przez Skarb Państwa. Nadwyżka ponad tę zaliczkę w wysokości 285,89 zł podlegała rozliczeniu stosownie do wyniku sprawy. Ponieważ pozwany przegrał spór w całości zobowiązany był do uiszczenia brakujących kosztów sądowych, które winny zostać uiszczone na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu.

Wobec powyższego, orzeczono jak w pkt IV wyroku.